

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2034/2019
18.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгомир Настић, адвокат из ..., против туженог Друштва за производњу, трговину и услуге „Бетонина“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Драгутин Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9381/2018 од 05.12.2018. године, у седници од 18.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9381/2018 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3441/16 од 29.05.2018. године, која је исправљена решењем под истим бројем од 01.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи одредба члана 3. став 1. Уговора о купопродаји непокретности и изградњи, у делу који се односи на урачунавање ПДВ у купопродајну цену. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 4.047,99 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи Европске централне банке почев од 15.03.2011. године, на име повраћаја неосновано наплаћеног ПДВ. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати 2.448,23 евра са припадајућом каматом на име уговорне казне. Ставом четвртим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9381/2018 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, исправљена решењем, у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда исправљена решењем у ставу другом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име неосновано наплаћеног ПДВ исплати 4.047,99 евра са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 15.03.2011. године до 24.12.2012. године, а након тога па до коначне исплате да му исплати камату према Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке преиначено је решење о

трошковима поступка из става четвртог изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 140.735,60 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Будући да је ревизија туженог дозвољена, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП, нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду у побијаном преиначујућем делу, на основу члана 408. ЗПП, и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тач. 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као купац са туженим као продавцем дана 13.12.2011. године закључио Уговор о купопродаји стана у изградњи, оверен пред Првим основним судом у Београду, чији предмет је био стан у изградњи у Београду, а купопродајна цена је уговорена на 1.200 евра по м², у коју је према наведеном уговору обрачунат и ПДВ. Као крајњи рок за завршетак радова и усељење тужиоца означен је фебруар 2012. године, а уговорено је да уколико продавац не испуни обавезу у уговореном року, купцу за сваки дан закашњења исплати 0,1% од вредности купопродајне цене, а максимално 5%. Тужилац се у стан уселио у марту 2013. године, а опоменом пред утужење послатом туженом 17.06.2013. године тражио је повраћај ПДВ-а и плаћање уговорне казне због задоцњења у извршењу уговорне обавезе. Из исказа законског заступника туженог утврђено је да тужени није Пореској управи платио ПДВ за предметни стан јер се није радило о првом прометовању те непокретности, будући да је прва продаја извршена на основу Уговора о заједничкој изградњи, који је тужени закључио са предузећем „Fering group“ ДОО као инвеститором, на основу кога је туженом и припао предметни стан, а што је тужиоцу било познато приликом закључења купопродајног уговора. Утврђено је да је тужилац у целости исплатио купопродајну цену туженом, што је констатовано у уговору и признаници.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужени обавезан да тужиоцу по основу наплаћеног ПДВ-а исплати 4.047,99 евра са припадајућом каматом у динарској противвредности.

Према члану 4. став 3. тач. 7. и 7а. Закона о порезу на додату вредност, предмет опорезивања ПДВ представљају и пренос права располагања на грађевинским објектима или економски дељивим целинама у оквиру тих објеката, односно пренос власничког удела на грађевинским објектима или економски дељивим целинама у оквиру тих објеката. Чланом 25. став 2. тог закона прописано је да се ПДВ не плаћа на промет објеката, осим првог преноса права располагања новоизграђеним грађевинским

објектима или економски дељивим целинама у окриву тих објеката и првог преноса власничког удела на новоизграђеним грађевинским објектима или економски дељивим целинама у оквиру тих објеката, као и промет објеката и економски дељивих целина у оквиру тих објеката. Према члану 56а. тог закона, право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана има физичко лице које купује први стан, о чему одлуку доноси надлежни порески орган.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаном делу другостепене пресуде правилно су примењене наведене законске одредбе када је тужбени захтев тужиоца у овом делу усвојен. Наиме, из чињеничног стања произилази да Уговор о заједничкој изградњи који је тужени закључио са предузећем инвеститором дана 12.07.2010. године није био прво прометовање предметног стана, већ преношење права туженом у инвестирању и изградњи објекта, према коме је „Fering group“ ДОО био само носилац грађевинске дозволе и инвеститор заједно са физичким лицем, а тим уговором су од стране инвеститора на туженог пренета сва права у погледу инвестирања и градње објекта и извршена расподела станова у згради у изградњи, чиме је предметни стан припао туженом. Из наведеног произилази да извршена купопродаја између парничних странака уговором од 13.12.2011. године представља прву продају предметног стана, како то правилно закључује другостепени суд, а овим уговором је и извршено урачунавање ПДВ у купопродајну цену. У поступку је такође утврђено да тужени надлежном органу није платио ПДВ за предметни стан, што је била његова обавеза као продавца, па је тужени правилно обавезан да тужиоцу исплати износ од 4.047,99 евра у динарској противвредности, чија висина није била спорна међу парничним странкама.

Ревизијом туженог неосновано се указује на погрешну примену наведених одредаба Закона о порезу на додату вредност и наводи да уговор о купопродаји закључен између парничних странака не представља прво располагање предметним станом.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић